

Og så kan jeg godt undre mig over, at fru Mimi Jakobsen denne gang åbenbart tror på Venstre og De Konservative, for jeg kan huske, at fru Mimi Jakobsen op igennem 1980'erne mange gange sagde: Kan vi dog ikke snart få den lejeværdi nedsat? Men nej, Venstre og De Konservative ville ikke røre sig ud af stedet.

Hele vejen op igennem 1980'erne rokkede lejeværdien sig ikke ud af stedet. Første gang lejeværdibeskatningen overhovedet kom bare en lille smule ned, var ved skattereformen i 1993, som fru Mimi Jakobsen ganske rigtigt også var med til. Så derfor er der ikke meget håb at hente hos Venstres nyomvendte leder.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Nu kan jeg forstå, at det er utrolig svært at få hr. Peter Brixtofte til bare tilnærmelsesvis at antyde en prioritering af de 14 skattelettelsesløfter, jeg regnede op her, så det vil jeg opgive. Men så har jeg et lønligt håb om måske at få svar på bare ét af to spørgsmål og helst dem begge to.

Jeg har hørt, at fru Mimi Jakobsen mener, at man kan finansiere denne øvelse gennem indkomstskattestigninger og altså ikke besparelser. Jeg har en fornemmelse af, at noget af det, som Venstre går ind for, måske ikke er CD's kop te. Må vi høre, om Venstre med de 88 mandater, som hr. Peter Brixtofte stod og brystede sig af, i givet fald vil være med til at hæve indkomstskatten. For den er jo, som fru Mimi Jakobsen skriver i det nyeste nummer af Ejendomsrådgiveren, kunstigt lav i forhold til de offentlige udgifter. Det var det ene spørgsmål.

Og så kunne jeg godt tænke mig, at hr. Peter Brixtofte ville driste sig til at svare på det spørgsmål, som hr. Frank Aaen stillede: om det ikke er rigtigt, at en afskaffelse af lejeværdien skaber et generationsproblem på boligmarkedet, nemlig sådan at de, der får gevinsten, er dem, der ejer huse, og de, der går og drømmer om at komme til det, aldrig nogen sinde kommer til det.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Hr. Villy Søvnald får en kort bemærkning, og derefter svarer hr. Brixtofte, og så er det den næste ordfører.

Villy Søvnald (SF):

Jeg tror, det var Grundtvig, der i en af sine salmer var inde på, at højtiden vokser med dagen, og det synes jeg også er tilfældet i dag, for i den

tid jeg har siddet i Folketinget, har jeg ganske enkelt aldrig oplevet, at en, der ikke har videre bukser på end hr. Peter Brixtofte, er i stand til på en og samme dag i form af en dagsorden at sige for det første: Spar på de offentlige udgifter!, for det andet: Giv kommunerne de 5,4 mia. kr., de vil have!, og for det tredje: Giv 7 mia. kr. i statslige indtægter væk!

Det synes jeg er så imponerende et nummer, at det egentlig burde kvalificere til cirkus i stedet for til politik. Det har i hvert fald ikke noget med virkeligheden at gøre, og gad vidst, om ikke det er derfor, dagbladet Børsen, som jo ikke står SF særlig nær, skriver, at en ophævelse af lejeværdibeskatningen af »de to økonomer, der har størst forstand på boligmarkedet i dag«, betegnes som både »tindrende vanvittig og økonomisk uansvarlig«.

Og til hr. Brixtofte skal jeg så bare sige, at når jeg som gammel kommunalmand synes, det, hr. Brixtofte er i færd med, er så katastrofalt, er det, fordi SF jo ikke formår på en og samme dag både at sige: Sænk de offentlige udgifter, brug 5 mia. kr. mere på offentlige udgifter, og forring indtægtsgrundlaget med 7 mia. kr.! Så store tryllekunstnere er vi ikke i SF. Vi er nemlig bundet af en helt anden virkelighed end den, hr. Brixtofte befinder sig i i dag.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Først til hr. Villy Søvnald:

Hvis Venstres forslag til finanslov var blevet gennemført, havde der været en budgetforbedring på 12 mia. kr., og så havde det overhovedet ikke været nødvendigt at stjæle de 5 mia. kr. fra kommunerne, som man har gjort i januar.

Dernæst vil jeg sige, at det jo er morsomt, som debatten skifter, for allerførst prøver man at sige, at det er ufinansieret, men så opgiver man dét, fordi der i et stort katalog bliver fremlagt det ene forslag til mindre udgifter efter det andet, og derfor skifter man taktik og siger så ikke mere, at det er ufinansieret, men at det er nogle dårlige besparelsesforslag.

Og så er det noget andet, for så går man i gang med de konkrete besparelsesforslag, og dem diskuterer vi gerne, for det er jo ikke meningen, at nogen skal på lavere satser eller noget i den retning. Det, der er meningen, er, at folk skal i arbejde, og det sker ved, at der er en mere effektiv arbejdsformidling og et meget bedre arbejdsmarked, hvor man kan få de job frem i de private virksomheder, som faktisk fin-